

1) w art. 23 w ust. 1 w pkt 1 lit. b) wyraz „płatniczych” zastępuje się wyrazem „zagranicznych”;

2) w art. 52 skreśla się ust. 5.

Art. 28. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz 939):

1) art. 99 otrzymuje brzmienie:

„Art. 99. 1. Banki mogą, na podstawie upoważnienia Prezesa Narodowego Banku Polskiego, wykonywać określone czynności obrotu dewizowego i związane z nimi rozliczenia, w tym pośredniczyć w przyjmowaniu i dokonywaniu płatności oraz w dokonywaniu transferu krajowych i zagranicznych środków płatniczych w obrocie dewizowym.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, podlegają kontroli dewizowej sprawowanej przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

3. W razie stwierdzenia, że czynności, o których mowa w ust. 1, wykonywane są przez bank z naruszeniem przepisów prawa, statutu lub udzielonego upoważnienia bądź że dalsze ich wykonywanie zagrażałoby bezpieczeństwu gromadzonych w bankach środków, Prezes Narodowego Banku Polskiego może zakazać bankowi dokonywania określonych czynności albo cofnąć w całości lub w określonej części udzielone upoważnienie.”;

2) po art. 99 dodaje się art. 99a w brzmieniu:

„Art. 99a. 1. Inne niż banki osoby prawne oraz podmioty nie będące osobami prawnymi mogą dokonywać skupu i sprzedaży walut obcych i dewiz na podstawie upoważnienia Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

2. Minister Finansów, na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego, określi, w drodze rozporządzenia, za-

sady wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1.

3. Przepisy art. 99 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 105 w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) Narodowemu Bankowi Polskiemu i innym bankom w zakresie czynności kontroli dewizowej wykonywanej na podstawie przepisów Prawa dewizowego.”

Art. 29. 1. Postępowanie w sprawach dewizowych wszczęte i nie zakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy toczy się według przepisów tej ustawy.

2. Pozostają w mocy indywidualne zezwolenia dewizowe udzielone na podstawie ustawy, o której mowa w art. 31, oraz zezwolenia określone w art. 29 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 31.

3. Banki zachowują dotychczasowe uprawnienia do dokonywania określonych czynności obrotu dewizowego, nabyte w drodze upoważnień udzielonych im przed dniem wejścia w życie ustawy, z tym że Prezes Narodowego Banku Polskiego, w terminie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy, dostosuje do jej przepisów treść udzielonych bankom upoważnień.

Art. 30. W przepisach ustawy, w przepisach obowiązujących, w przepisach ogłoszonych do dnia wejścia w życie ustawy i w przepisach przyjętych do dnia wejścia w życie ustawy, a ogłoszonych po tym dniu, wyraz „ECU” zastępuje się wyrazem „EURO”.

Art. 31. Traci moc ustawa z dnia 2 grudnia 1994 r. — Prawo dewizowe (Dz.U. Nr 136, poz. 703, z 1995 r. Nr 132, poz. 641, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 71, poz. 449).

Art. 32. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 30, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1064

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1998 r.

o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Art. 1. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25, Nr 77, poz. 355, Nr 91, poz. 421 i Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 81, poz. 406, z 1996 r. Nr 77, poz. 367, z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 98, poz. 604, Nr 106, poz. 679, Nr 117, poz. 751—753, Nr 121, poz. 769, Nr 124, poz. 782 i Nr 133, poz. 882 oraz z 1998 r. Nr 98, poz. 607) wprowadza się następujące zmiany:

1) użyte w art. 1 w § 2, w art. 3 w § 1 i dwukrotnie w § 2, w art. 12 w § 2, w art. 17 w § 1 i 2 oraz dwukrotnie w § 3, w art. 24 w § 2, w art. 28 w pkt 2 dwukrotnie, w art. 29 w § 3 i dwukrotnie w § 4, w art. 30 w § 1 trzykrotnie oraz w § 2 i 3 dwukrotnie, w art. 35 w § 1, w art. 36 w § 1 dwukrotnie i w § 2, w art. 38 w § 1 czterokrotnie, w § 3 i w § 6 trzykrotnie, w art. 39 w pkt 3—6, w art. 40 w § 1 dwukrotnie, w § 2 i 3 oraz w § 4 dwukrotnie, w art. 41 w § 1 w zdaniu

wstępnym, w pkt 3 dwukrotnie, w pkt 9 i 10 oraz w § 2 i dwukrotnie w § 3, w art. 41¹ w § 2 w pkt 5 dwukrotnie, w art. 53 w § 2, w art. 57 w § 1 dwukrotnie, w art. 61 w § 2 w pkt 3, w art. 63 w § 3 czterokrotnie, w art. 68 w § 1 trzykrotnie, w § 3 czterokrotnie i w § 4 dwukrotnie, w art. 70, w art. 73 w § 4, w art. 75 w § 1 dwukrotnie, w art. 82 w § 2, w art. 83 w § 2 i 6, w art. 88 w § 2 i 3, w art. 96 w § 2, w art. 114 w § 4, w art. 115 w § 2 dwukrotnie i w § 4, w art. 117¹ w zdaniu wstępnym, w art. 117² w § 1 w zdaniu wstępnym, w art. 120 w § 3 i 4, w art. 122¹ w § 2 i 3, w art. 134 w § 1, w art. 135 w § 1 dwukrotnie i w § 2, w art. 139 w § 1, w art. 142, w art. 144¹ oraz w art. 148 w § 2 dwukrotnie w różnych przypadkach i liczbach wyrazy „sąd wojewódzki” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach i liczbach wyrazami „sąd okręgowy”;

2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. § 1. Sąd rejonowy tworzy się dla jednej lub większej liczby gmin; w uzasadnionych wypadkach może być utworzony więcej niż jeden sąd rejonowy w obrębie tej samej gminy.

§ 2. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi sądy rejonowe oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, może tworzyć poza siedzibą sądu, a także znosić wydziały zamiejscowe sądów rejonowych.

§ 4. Pracownicy zniesionego wydziału zamiejscowego przechodzą do odpowiedniego sądu.”;

3) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. § 1. Sąd okręgowy tworzy się dla obszaru właściwości co najmniej dwóch sądów rejonowych.

§ 2. Sąd apelacyjny tworzy się dla obszarów właściwości co najmniej dwóch sądów okręgowych.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi sądy okręgowe i apelacyjne oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości.

§ 4. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, może tworzyć poza siedzibą sądu, a także znosić ośrodki zamiejscowe albo wydziały zamiejscowe sądów okręgowych.

§ 5. Pracownicy zniesionego ośrodka zamiejscowego albo wydziału zamiejscowego przechodzą do odpowiedniego sądu.”;

4) w art. 19:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy w sądach okręgowych oraz w sądach rejonowych mających sie-

dzibę w miastach będących siedzibą sądów okręgowych odrębne jednostki organizacyjne do spraw gospodarczych (sądy gospodarcze).”;

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W tym samym trybie Minister Sprawiedliwości może przekazać jednemu sądowi okręgowemu rozpoznawanie spraw gospodarczych z właściwości innego sądu okręgowego oraz utworzyć odrębne jednostki organizacyjne do spraw gospodarczych (sądy gospodarcze) w sądach rejonowych innych niż określone w § 1.”;

5) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy w Sądzie Okręgowym w Warszawie odrębną jednostkę organizacyjną do spraw z zakresu przeciwdziałania praktykom monopolistycznym oraz spraw z zakresu regulacji energetyki (sąd antymonopolowy).”;

6) w art. 88 w § 1 wyrazy „wojewódzkiego oraz kolegium sądu apelacyjnego lub wojewódzkiego” zastępuje się wyrazami „okręgowego oraz kolegium sądu apelacyjnego lub okręgowego”;

7) w art. 133 w § 1 w pkt 1 skreśla się wyrazy „, państwowych biurach notarialnych”.

Art. 2. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy utworzone na podstawie przepisów dotychczasowych sądy wojewódzkie stają się sądami okręgowymi, a ośrodki zamiejscowe albo wydziały zamiejscowe sądów wojewódzkich stają się ośrodkami zamiejscowymi albo wydziałami zamiejscowymi odpowiednich sądów okręgowych.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy utworzone na podstawie przepisów dotychczasowych odrębne jednostki organizacyjne sądów wojewódzkich stają się odrębnymi jednostkami organizacyjnymi odpowiednich sądów okręgowych.

Art. 3. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy organy sądów wojewódzkich stają się organami odpowiednich sądów okręgowych na okres do zakończenia dotychczasowej kadencji.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy sędziowie sądów wojewódzkich stają się sędziami odpowiednich sądów okręgowych, a sędziowie sądów wojewódzkich w stanie spoczynku stają się sędziami odpowiednich sądów okręgowych w stanie spoczynku.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy ławnicy sądów wojewódzkich stają się ławnikami odpowiednich sądów okręgowych na okres do zakończenia dotychczasowej kadencji.

4. Z dniem wejścia w życie ustawy biegli sądowi i tłumacze przysięgli ustanowieni przy sądach wojewódzkich stają się biegłymi sądowymi i tłumaczami przysięgłymi ustanowionymi przy odpowiednich sądach okręgowych.

Art. 4. Ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o sądzie wojewódzkim, organach sądu wojewódzkiego albo sędziach sądu wojewódzkiego, należy przez to rozumieć odpowiednio sąd okręgowy, organy sądu okręgowego albo sędziów sądu okręgowego.

Art. 5. 1. W sprawach, które do dnia 31 grudnia 1998 r. wpłynęły do właściwych sądów wojewódzkich, pozostają właściwe do zakończenia postępowania w pierwszej instancji sądy okręgowe powstałe w trybie, o którym mowa w art. 2, chociażby na skutek określenia obszarów ich właściwości odpadła podstawa ich właściwości miejscowej.

2. W sprawach, w których do dnia 31 grudnia 1998 r. zostało zaskarżone orzeczenie kończące postę-

powanie w pierwszej instancji, w drugiej instancji orzekają sądy przełożone nad sądami pierwszej instancji w dniu 31 grudnia 1998 r., chociażby na skutek określenia obszaru ich właściwości w trybie, o którym mowa w art. 2, sąd pierwszej instancji, który wydał zaskarżone orzeczenie, nie należał do tego obszaru. W razie uchylenia zaskarżonego orzeczenia sąd drugiej instancji, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi pierwszej instancji, uwzględnia zmianę obszaru właściwości sądów.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1065

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1998 r.

o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz o zmianie ustawy o uposażeniu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1. W ustawie z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz.U. Nr 20, poz. 101, z 1982 r. Nr 31, poz. 214, z 1985 r. Nr 22, poz. 98, Nr 50, poz. 262, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1989 r. Nr 34, poz. 178, z 1991 r. Nr 100, poz. 443, z 1993 r. Nr 1, poz. 1, z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 142, poz. 701, z 1996 r. Nr 73, poz. 350, Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496 i Nr 139, poz. 647, z 1997 r. Nr 75, poz. 469 i Nr 133, poz. 883 oraz z 1998 r. Nr 155, poz. 1016) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

- „Art. 5a. 1. Osobom zajmującym kierownicze stanowiska państwowe wymienionym w art. 2, małżonkom tych osób oraz członkom rodzin będącym na ich utrzymaniu przysługuje prawo do świadczeń zdrowotnych, w szczególności w razie nagłego zachorowania, wypadku, urazu i zatrucia lub konieczności natychmiastowego leczenia szpitalnego.
2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od świadczeń określonych w przepisach o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i są finansowane z budżetu państwa w części dotyczącej ministra właściwego do spraw zdrowia oraz udzielane w zakładach opieki zdrowotnej tworzonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
3. Osoby odwołane z kierowniczych stanowisk państwowych oraz osoby, które zaprzestały wykonywania funkcji na tych stanowiskach wskutek upływu kadencji, małżonkowie tych osób oraz członkowie rodzin będący na ich utrzymaniu zachowują

uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przez okres 3 miesięcy.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu, szczegółowy zakres świadczeń zdrowotnych, o których mowa w ust. 1, oraz warunki ich udzielania.
5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się odpowiednio do posłów i senatorów, sędziów Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu, osób wymienionych w art. 32 ust. 5 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 89, poz. 402, z 1997 r. Nr 106, poz. 679 i z 1998 r. Nr 58, poz. 366), a także ich małżonków i członków rodzin będących na ich utrzymaniu oraz członków personelu dyplomatycznego i konsularnego akredytowanego w Polsce i ich rodzin, w odniesieniu do państw, z którymi zostały podpisane umowy o świadczenia usług medycznych.”

Art. 2. W ustawie z dnia 30 maja 1996 r. o uposażeniu byłego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 75, poz. 356) w art. 6 po wyrazach „członków ich rodzin oraz” dodaje się wyraz „dożywotnio”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*